

Арафа куни | Фикҳ дарслари (366-дарс)

19:00 / 12 февраль 310

أَلَيْقَ تَكْتُمُ مَثُوعًا دَوْلًا عَجَّحَ نَعْرُوهُ شَمَثِي دَحِيْفَ لَاقٍ، هُنَّ عُلَلُ يَضْرِبُ رِبَاجَ نَعْرٍ
هَلَلُ الْوَسْرِ رَاسَفٍ، عَرْمَنَبُ هَلْبُرْضَتِ رَعَشُ نَمِةً بُقَبَ رَمَّأُو، سُمَّ شَلَا تَعَلَطِ يَّتَح
أَمَّكَ، مَارْحَلِ رَعَشَمَلَا دَنَعُ فِقَاوَهُنَّ أَلْإِشِي رُقُ كُشَاتِ أَلُو، مَلَسَوَهُ يَلَعُ هَلَلَا يَلَص
مَلَسَوَهُ يَلَعُ هَلَلَا يَلَصَ هَلَلَا لُوَسَرَ رَاجَ أَفِي، هَلِي لَهَاجَلَا يَفِ عُنْصَتِ شِي رُقُ تَنَّاكَ
تَعَارَ إِذِي يَّتَحِ أَوْبَلَزَنَفٍ، عَرْمَنَبُ هَلْبُرْضَتِ دَقَّ بُقُولَا دَجَوَفٍ، عَفَرَعِ يَّتَأِ يَّتَح
سُمَّ، نَدَّأُ مَثُ، سَانَلَا بَطَخَفٍ، يَدَاوَلَا نَطَبِ يَّتَأَفِ، هَلْ تَلَحُ رَفِءَاوُصَقُولَابَ رَمَّأُو سُمَّ شَلَا
هُوَ أَوْرَ. أَيُّ يَشِ أَمَّ هَنَبِ لَصِي مَلَوَ، رُصَعَلَا يَلَصَفِ، مَأَقَا مَثُ، رَهْ طَلَا يَلَصَفِ، مَأَقَا
مَلَسُمُ.

Жобир розияллоҳу анхунинг Ҳажжатул вадоъ ҳақидаги машҳур ҳадисларида жумладан, қуйидагилар айтилган:

«Сўнг бир оз туриб, қуёш чиққандан кейин ўзлари учун Намирага жун капани тикишга амр қилдилар. Бас, Расулulloҳ соллаллоҳу

алайҳи васаллам юриб кетдилар.

Қурайшликлар у зотнинг худди Қурайш жоҳилиятда қилганидек, Машъарул Ҳаромда вуқуф қилишларидан ҳеч шубҳа қилмас эдилар. Расулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам у ердан ўтиб кетдилар ва Арафотга етиб бордилар.

Ул зот Намирада ўзлари учун қапа қурилганини кўрдилар ва унга тушдилар. Ниҳоят, қуёш оққан чоғида амр қилдилар, Қасво у зот учун эгарланди. Бас, водийнинг ўртасига бордилар ва одамларга хутба қилдилар.

Сўнгра азон ва иқома айттириб, пешинни ўқидилар. Кейин яна иқома айттириб, асрни ўқидилар. Иккисининг орасида ҳеч нарса ўқимадилар».

Муслим ривоят қилган.

Кейин суннат ғуслни қилиб, мавқифга боради.

Имом, яъни ҳаж амири Жабалур-Раҳмат тоғидаги катта қора харсанг тошлар олдига бориб, қиблага қараб туриб дуо қилади.

Арафот кунининг заволидан бошлаб, то ҳайит кунининг тонгигача маълум вақт турса, кифоя қилади. Агар ухлаган, ҳушидан кетган, унинг номидан рафиқи ният қилган ёки Арафотлигини билмаган бўлса ҳам.

هَلَلُ الْوُسْرِ بِكَرْمُتٍ عَادُولًا هَجَّحَ نَعْرُوهُ شَمَثِي دَحِي فَالاقُ، هُنَّ عُلُوهُ لَلِصَّرْبِ رَجَّحَ نَعْرُ
يَلِءُ أَوْصَقُ لَلِإِهْتِقَانِ نَطْبَلَعَجَفَ، فِقْوَمُ لَلِإِيَّتِ حَمَّ، مَلَسَ وَهَيْلَعُ لَلِإِيَّتِ لَص
أَفِقَاوُ لَزِي مَلَفَ، هَلْبِقُ لَلِإِبْقَاتِ سَاوَهُ هَيْدِي نَبِيَّةَ شُمُ لَلِإِبْحَلَعَجَوِ، تَارْحُصُ لَلِ
مُلسُمُ هَاوَرُ، سُمُ شَلَلِ تَبَرَّغُ يَّتَح

Ҳазрати Жобир розияллоҳу анҳунинг Ҳажжатул вадоъ ҳақидаги машҳур ҳадисларида жумладан, қуйидагилар айтилган:

«Сўнгра Расулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам (улов) миниб, мавқифга бордилар. Туялари Қасвонинг қорнини тошларга, пиёдалар оқимининг қаршисида қилдилар. Ул зот қиблага қараб турдилар. Шу туришларида қуёш ботгунча турдилар».

Муслим ривоят қилган.

